

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ

Ἡ ἀμερικανικὴ ταινία «Ἀλληλούϊα στὰ βουνά» ποὺ μᾶς ἔδειξε τὴν περ. βδομάδα ἢ κινηματογραφικὴ λέσχη, μὲ ἔφερε σὲ πολλὰ σκέψεις.

Θέμα τῆς ὁ ἔρωτας δυὸ νέων γιὰ τὴν ἴδια κοπέλα. Θέμα πραγματικὰ χιλιοεπιτωμένο, ποὺ στὰ χέρια διαφόρων δημιουργῶν ἄλλοτε παίρνει τὴ μορφή δράματος κι' ἄλλοτε δέχεται μιὰ λύση βολικὴ. Εἶναι τὸ περίφημο «τροίγωνο» ποὺ ὁ Ἴψεν τὸ ἔκανε σχεδὸν σύμβολο. Ὁ σκηνοθέτης τῆς ταινίας παίρνει ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ «τροίγωνο» αὐτὸ γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ σπαρταριστὰ ἔξυπνὴ, μοντέρνα μορφή κινηματογράφου. Οἱ πειραματισμοὶ τοῦ εἶναι ἀτέλειωτοι διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ γίνεται πότε λεκτικὴ ἐπεξηγήσιμη (τόσο γνωστὴ στὶς βουβὲς ταινίες) πότε σατυρικὴ διάθεση ἐναντίον τῶν «μεγάλων» τοῦ κινηματογράφου καὶ πότε ἀπλὴ παντομίμα τῶν ἠθοποιῶν τῆς.

Δὲν θέλω ν' ἀναλύσω τὴν ταινία, κι' οὔτε τῆς κάνω κριτικὴ. Τὸ μυαλό μου πάει κάπου ἄλλοῦ. Πάει στὸ πόσα μᾶς δίνει κάποτε ἢ ἐπαφὴ μὲ τὴν τέχνη πόσες ἐμπειρίες καὶ συναισθήματα. Οἱ τρεῖς νέοι, ἡ κοπέλα κι' οἱ φίλοι τῆς εἶναι σὰν δικοὶ μου, καθημερινοὶ φίλοι. Ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας λές κι' εἶναι γείτονες μου καὶ, νὰ τώρα, θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρο νὰ τοὺς πῶ καλημέρα. Τὰ δυὸ ἀγόρια μὲ τὸ κρυφὸ τους αἶσθημα, ποὺ γίνεται ἕνα ρομαντικὸ παιγνίδι, χωρὶς καθόλου πάθη καὶ μνησικακίες, εἶναι οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς μας οἱ αὐθόρμητοι κι' οἱ λίγο τρελλοὶ μὰ τόσο ἀληθινοί.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γνώση ποὺ τὴν δέχεσαι ἀσυναίσθητα εἶναι κι' ἐκείνη ἡ ζεστασιά, εἶναι τὸ αἶσθημα πὼς δὲν εἶσαι μόνος, πὼς τριγύρω σου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ γεννιοῦνται, δημιουργοῦν καὶ πεθαίνουν ἀκριβῶς σὰν κι' ἐσένα. Καὶ τὸ βασικώτερο εἶναι πὼς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ζοῦν στὴν ἐποχὴ τῆ δικῆ σου, μὲ ὅλες τὶς ἐπιπτώσεις τῆς.

Εἶναι κρίμα ἀλήθεια πὼς ὁ κινηματογράφος, ὁ πῶ δυνατὸς οὐσιαστικὰ, ἂν ὄχι ὁ μόνος, ζωντανὸς δεσμὸς μας ἐμᾶς ἐδῶ μὲ τὴν τέχνη, δὲν εἶναι πάντα τὸ ἴδιο θετικὸς. Εἶναι κρίμα ποὺ ταινίες σὰν τὸ «Ἀλληλούϊα στὰ βουνά» τίς βλέπει μόνο ἢ δρᾶκα τῆς κινηματογραφικῆς λέσχης, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο κοινὸ ναρκώνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸν κακόγουστο ἐμπορικὸ κινηματογράφο.